

# D'"Egunkaria' a Garzón'

JOAN TAPIA

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 14.04.10

El mal espanyol és la politització de la justícia, les martingales de grups judicials i cúpules partidàries. Que en el debat sobre l'Estatut (veurem què passa avui i demà) es barregin política i dret es pot entendre. En assumptes transcendentals passa fins i tot als Estats Units. És pitjor que l'Audiència Nacional estigui sotmesa. I que la política espanyola depengui, sovint, del repartiment de forces a la Sala Segona del Tribunal Suprem (la Sala Penal). Encara que afortunadament hi ha magistrats que planten cara. Avui en tenim un exemple.

El febrer del 2003 el jutge Juan del Olmo, que acabava d'arribar a l'Audiència Nacional, va detenir cinc directius d'*Egunkaria* acusats de finançar ETA i després de ser caps terroristes. Van estar incomunicats cinc dies. El director del diari, Martxelo Otamendi, va denunciar haver patit tortures. El vaig entrevistar una setmana després a BTV (TVE i TV-3 no estaven llavors per això) i em va sorprendre l'arbitrarietat total.

Han passat set anys i una sala de l'Audiència Nacional –presidida pel jutge conservador Javier Gómez Bermúdez (el de l'11-M)– ha dictaminat que no hi havia base jurídica per tancar el diari i que l'acusació de connivència amb ETA no tenia fonament. La sentència no descarta l'existència de tortura i és un revés per a Del Olmo. Permet seguir creient en la justícia.

El *detall* és que han passat set anys des de la clausura d'*Egunkaria* i que ningú restitueix els seus cinc directius del maltractament i la presó (18

mesos va estar-hi el president del consell). La fiscalia va retirar les acusacions el 2006 però l'Associació de Víctimes del Terrorisme i Dignitat i Justícia han anat fins al final.

L'explicació és que Del Olmo va subscriure un atestat de la Guàrdia Civil realitzat sota el mandat a Interior d'Ángel Acebes (també el de l'11-M). El peó de José María Aznar en la campanya de demonització d'Euskadi que va seguir a l'assalt frustrat del PP a Ajuria Enea el 2001. Qualsevol olor de PNB era per a l'Aznar *trionfal* –abans gran amic de Xabier Arzalluz– indicatiu de connivència amb el pitjor. I el jutge Del Olmo, per desídia o submissió, va fer una instrucció (no una resolució) que la sala jutja desenraonada.

¿S'ha d'elegir entre Del Olmo i Garzón? Per al Suprem la poma podrida és Garzón. Per un criteri erroni és acusat de prevaricar. I el vol processar un magistrat del Suprem que va mantenir –en el cas Atutxa– l'anomenada *doctrina* Botín, que no s'ha de jutjar quan només ho insta l'acció popular (aquí la Falange) i no ho fan ni el fiscal ni l'acusació particular. Just el que passa amb Garzón. Per al jutge Luciano Varela, Garzón no és igual a Emilio Botín. Al final, Garzón, discutit i discutible, serà l'únic encausat pels crims de la guerra civil.